

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 601

VĨNH VIỄN SỐNG TRONG THẾ GIỚI CẢM ƠN

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng thứ Ba ngày 03/08/2021.

Vĩnh viễn sống trong thế giới cảm ơn không phải là việc dễ làm. Hòa thượng nói: *“Vĩnh viễn sống trong thế giới cảm ơn, không có lúc nào oán hận, không có lúc nào giận hờn không phải là việc dễ làm”*.

Nhà Phật có câu: *“Phật Bồ Tát vô địch nhân”*, “vô” là không, “địch” là đối đầu, kẻ thù. Phật Bồ Tát không có người đối địch. Các Ngài chỉ một mảng tâm yêu thương. Hòa thượng cả một đời sống trong thế giới cảm ân. Chúng ta cả một đời có khởi lên tâm tri ân, cảm ân không? Chúng ta có luôn khởi tâm tri ân Cha Mẹ - những người đã cho chúng ta mạng sống, mang chúng ta đến với thế gian này không? Chúng ta có cảm ơn Tổ quốc đã bồi dưỡng và che chở chúng ta không? Chúng ta có cảm ơn những người Thầy đã dạy dỗ chúng ta không? Phật chính là Thầy. Chúng ta có cảm ơn những người đã thành toàn cho chúng ta không? Chúng ta đôi khi quên đi, không nghĩ đến.

Có khi cả cuộc đời, chúng ta chỉ sống trong sự oán ghét, thù hận. Chúng ta chỉ cần gặp một chút chướng ngại, khó khăn thì sinh tâm oán giận. Nhiều người bỏ ra công sức lớn lao hơn mình nhiều, nhưng mình vừa bỏ ra một chút công sức thì đã sinh tâm oán trách. Có phải khi mình làm việc tốt thì quốc gia & xã hội phải nhớ ơn mình hay không? Nếu có tâm như vậy thì tốt nhất đừng nên làm! Biết bao nhiêu người đã chết, đã ngã xuống vì sự an toàn của Quốc gia, vì bảo vệ hạnh phúc cho chúng ta. Họ không đòi hỏi gì cả. Việc cần làm thì nên làm! Có một người phát tâm nấu cơm ủng hộ những người chống dịch, họ bị nhiễm virus rồi chết. Trước khi chết, họ nhắn tin bảo mọi người đừng làm nữa vì khi mình bị bệnh thì không được chăm sóc. Sự thối tâm này rất nguy hiểm! Chúng ta là người học Phật thì không nên có tâm như vậy. Ông Cha ta nói: *“Một miếng khi đói bằng một gói khi no”*. Đây là lúc cần phải tương trợ lẫn nhau, đùm bọc lẫn nhau, chia sẻ lẫn nhau. Thầy thường xuyên tặng quà cho hàng xóm. Thầy treo rau củ quả sạch ở cổng nhà họ rồi nhắn họ ra tự lấy, không cần phải cảm ơn Thầy.

Trong đợt đại dịch này, khi có quá đông người bị mắc dịch bệnh cùng một lúc thì việc chăm sóc y tế không thể tránh khỏi sự thiếu chu toàn. Đó là điều khó tránh khỏi. **Chúng ta đã phát tâm, đã tình nguyện đứng lên để làm, để cống hiến thì phải xác định nếu có chết thì cái chết của chúng ta giống như cái chết của những anh hùng, liệt sĩ hi sinh vì Tổ quốc. Cái chết đó quá vinh quang, chết vì sự bình yên cho Tổ quốc. Đó là bổn phận, là trách nhiệm của chúng ta.** Thầy nhắn thông điệp này đến những linh hồn đó để họ đổi tâm thì may ra họ mới được nhẹ nhàng siêu thoát, nếu không thì họ ôm lòng oán hận. Biết bao nhiêu người đã chết, biết bao

nhiều người đã hi sinh, biết bao nhiêu người đã đổ xương máu cho sự bình yên của Tổ quốc. Chúng ta vừa thiệt thòi, vừa công hiến một chút đã oán trách, khởi tâm thù hận. Đấng nhẽ chúng ta khởi được tâm si hình để cho người khác sống thì Thiên nhân sẽ đến đón, đáng nhẽ chúng ta hưởng phước báu ở cõi Trời nhưng tâm oán hận lại khiến chúng ta bị đọa lạc.

Nhà Phật dạy chúng ta “**bổ thí Tam Luân Không Tịnh**”: Không thấy người bố thí, không thấy người nhận bố thí, không thấy vật bố thí. Chúng ta tình nguyện hi sinh nhưng không cần mọi người phải biết đến. Chúng ta công hiến thân nhỏ bé của mình cho Tổ quốc, nếu phải chết cũng không mang tâm oán hận. Chúng ta đừng bao giờ có tâm niệm mọi người phải ghi nhớ công lao của mình, phải đền bù xứng đáng cho mình. Nếu có tâm như vậy thì không nên làm.

Các Bác Lãnh đạo của Nhà nước đã đi vào tâm dịch. Lãnh đạo của chúng ta sẵn sàng tiêm thử nghiệm vắc-xin do Việt Nam sản xuất. Phó Thủ tướng Vũ Đức Đam đã chia sẻ vô cùng cảm động: *“Tôi không dẫn đầu khi quyết định chính mình tiêm thử nghiệm vắc-xin Việt Nam. Ngay từ đầu mùa dịch Covid-19 năm 2020, chúng tôi đã quyết tâm cao độ khẩn trương nghiên cứu sản xuất vắc-xin. Đất nước chúng ta không giàu có, lại đông dân. Trong tình hình dịch bệnh kéo dài, virus có thể biến chủng thì việc có vắc-xin nội vô cùng quan trọng. Lúc ấy, tôi đã có suy nghĩ khi Việt Nam có loại vắc-xin đầu tiên được thử nghiệm trên người thì tôi sẵn sàng tiêm thử nghiệm. Với mỗi người, sức khỏe là điều quý nhất và đối với mỗi người thì sức khỏe đều quý như nhau. Dù tôi là Phó Thủ tướng, hay là bất cứ ai đi nữa đi tôi mãi mãi vẫn là một người dân Việt Nam...”*

Trong đại dịch này, nhiều y bác sĩ trên thế giới đã hi sinh. Lúc này chúng ta mới hiểu đạo lý: Bồ Tát Covid đánh vào sự ngạo mạn của chúng sanh. Dù anh giàu có thế nào, dù anh nổi tiếng ra sao, Bồ Tát Covid cũng đến thăm hỏi một cách tự tại. Người giàu cũng như người nghèo, khi đã bị nhiễm bệnh nặng thì đều phải chết. Các bệnh viện đều đã chật cứng bệnh nhân, nếu có thêm bệnh nhân thì bệnh viện có khả năng quá tải không thể cứu chữa.

Chúng ta quen sống tiện nghi, vừa có một chút vất vả khó khăn thì đã phàn nàn trong khi có nhiều người còn vất vả hơn chúng ta rất nhiều. Các nước lân cận chúng ta vừa phải trải qua thiên tai bão lũ thì dịch bệnh ập đến. Hiện tại đất nước chúng ta có nông sản trù phú, gạo lúa tràn đầy khắp mọi nơi. Chúng ta sống trong mọi hoàn cảnh, mọi thời điểm đều phải luôn luôn khởi tâm biết ơn, nhất là bốn ơn nặng: Ôn Cha Mẹ, ơn Tổ quốc, ơn những người Thầy, ơn những người đã thành toàn cho chúng ta.

Chúng ta phải y giáo phụng hành. Hòa thượng nói: **“Cho dù có những đãi ngộ tốt nhất dành cho tất cả mọi người thì chúng ta tình nguyện là người sau cùng. Chúng ta phải luôn luôn sống trong thế giới biết ơn. Chúng ta là người tu hành, là người học Phật. Chẳng phải chúng ta tình nguyện là người thiệt thòi hay sao! Chúng ta sẵn sàng nhường mọi tiện nghi, thuận lợi cho người khác”**.

Chúng ta không cần thọ dụng sự tiện nghi, thuận lợi. Chúng ta có quyền hưởng dụng nhưng sẵn sàng nhường sự tiện nghi cho người khác. Chúng ta có tiện nghi cuộc sống ở mức độ cao thì hạ xuống mức độ vừa. Chúng ta có tiện nghi cuộc sống ở mức độ vừa thì hạ xuống mức độ thấp, để dành tiện nghi cho người khác. Người xưa đã

làm ta tắm gương để chúng ta học tập. Thay vì may một chiếc áo ấm cho bản thân mình thì họ may bằng chất liệu rẻ hơn để may được nhiều áo chia sẻ cho người khác.

Hòa thượng nói: ***“Chúng ta sống ở đời, cứ mong cầu đầy đủ, không muốn bị thiệt thòi, không cam tâm cam chịu bị ức hiếp. Cho dù chúng ta được thuận ý vừa lòng, đầy đủ tiện nghi thì cũng chỉ được 100 năm. Một trăm năm thuận ý vừa lòng, thỏa thích thị dục của mình nhưng đời đời đọa lạc sinh tử luân hồi. Chúng ta bị lão già, bị thiệt thòi, bị ức hiếp thì cũng chỉ 100 năm, nhưng đời đời làm Phật Bồ Tát. Chúng ta phải hết sức sáng suốt lựa chọn!”***.

Ngài Giới Huyền Luận Sư - Thầy của Ngài Huyền Trang là một vị tu hành đặc đạo. Công đức của Ngài vô cùng to lớn. Ngài cả một đời giảng Kinh thuyết pháp, độ cho rất nhiều người. Bệnh của Ngài đau khổ đến mức người đời sau nhắc lại đã róm nước mắt. Chúng ta bị một chút khổ, một chút bệnh thì có thối vào đâu so với những đau khổ, tang thương mà chúng ta nhiều đời đã gây ra cho chúng sinh. Nhà Phật có câu: ***“Nghĩ đến thân thể thì đừng cầu không bệnh khổ, vì không bệnh khổ thì tham dục dễ sinh”***. Chúng ta dù ở nghịch cảnh, khó khăn cũng phải khởi tâm tri ân. Chính bệnh khổ giúp ta giác ngộ. Chúng ta chưa thật sự sâu tận đáy lòng cảm nhận được giá trị của sự tri ân, chưa thật sự có tâm ***“xin hãy sống trong thế giới biết ơn”***. Chúng ta ở trong nghịch duyên, ác cảnh cùng cực mà vẫn phải khởi lên tâm biết ơn.

Hòa thượng nói: ***“Người chân chính học Phật vĩnh viễn sống trong thế giới biết ơn, không luận sống trong thuận cảnh hay nghịch cảnh, thiện duyên hay ác duyên, chúng ta đều phải sinh tâm tri ân cảm ân. Duyên là những sự việc, có việc tốt, có việc xấu. Người tu hành chúng ta phải luôn ghi nhớ ân đức của tất cả mọi người. Đến lúc nào bạn ở góc độ này nhìn thấy rõ ràng thì cảnh giới nội tâm của bạn không ngừng được nâng cao, công phu của bạn có lực. Vậy thì khẳng định phiền não của bạn sẽ ngày một ít đi, trí tuệ của bạn ngày một thêm lớn”***.

Phật Bồ Tát tận tâm tận lực giáo hóa chúng sanh. Nhà Phật nghiêm cấm thần thông, vì ma mới dùng thần thông, Phật không dùng thần thông. Chúng ta tưởng rằng ngày ngày mình đang sống trong thế giới biết ơn nhưng chúng ta chưa thật sự biết ơn từ trong đáy lòng.

Những chúng sinh trong cảnh u hồn không có tên, khổ sở vô cùng tận. Khi họ có tên, được biết đến Phật pháp, họ vô cùng sung sướng, an lạc, lúc đó họ khởi lên tâm tri ân thật sự. Chúng ta ngày ngày đề cao khẩu hiệu ***“xin hãy sống trong thế giới biết ơn”*** nhưng chúng ta ngày ngày bất hiếu, bất kính, ngày ngày tạo phiền não cho mọi người, không nghe lời dạy bảo của Phật Bồ Tát. Thế giới Cực Lạc là thế giới của Hiếu Kính. Chúng ta bất hiếu bất kính thì làm sao đến được thế giới Tây Phương Cực Lạc. Tổ tiên Ông Bà Cha Mẹ của chúng ta đang ở trong những cảnh giới khổ vô cùng tận. Người thì đang ở trong Địa Ngục vạc dầu sôi, người thì đang ở trong Địa Ngục cột đồng cháy đỏ, người thì đang ở trong Địa Ngục rừng đao kiếm, răn độc...

Trong “**Kinh Địa Tạng**”, Ngài Quang Mục Nữ vì phát tâm độ Mẹ mà tinh tấn tu tập, chỉ qua một ngày một đêm, Ngài trở thành Bồ Tát. Ngài đến được Địa Ngục, nhìn thấy cảnh khổ của Địa Ngục. Khi Ngài Quang Mục Nữ được thành tựu thì Mẹ của Ngài được thác sanh về cõi Trời.

Hòa thượng nói: “**Bạn chậm một ngày thành tựu thì chúng sanh thêm một ngày đau khổ**”. Chúng sanh là chúng duyên hòa hợp, trong đó có thân bằng quyến thuộc, có tất cả Ông Bà, Tổ tiên nhiều đời nhiều kiếp của chúng ta. Tất cả chúng sanh đều là thân bằng quyến thuộc của chúng ta. Dân tộc của chúng ta có hơn 4000 năm văn hiến, chúng ta có vô số Ông Bà, Cha Mẹ từ nhiều đời nhiều kiếp. Chúng ta làm một phép tính thì không biết kết quả là có biết bao nhiêu thân bằng quyến thuộc!

Hòa thượng nói: “**Cả đời của tôi chưa từng nói xấu một người nào. Tôi bằng lòng hoan hỷ tiếp nhận mọi sự đối đãi bất thiện của mọi người đối với tôi. Dù người ta ác ý hay vô ý, hủy báng, hãm hại, nhục mạ, mắng chửi, hại tôi nhưng tôi đều cho phép và hoan hỷ tiếp nhận. Trong cuộc sống này khó mà tránh khỏi những sự khó khăn, chướng ngại, dày vò. Chúng ta đều phải học cách hoan hỷ tiếp nhận. Năm xưa, khi tôi bị chướng ngại, khó khăn, tôi đã rời khỏi Đài Loan đến Singapore, tôi đã viết ra dòng chữ “sống trong thế giới biết ơn”. Nếu không có sự chướng ngại đó thì tôi không thể viết ra câu này. Nếu không có chướng ngại, vẫn mãi thuận tiện thì tôi vẫn ở nhà của bà Hàn Quán Trưởng, không thể làm ra những việc lợi lạc chúng sanh. Sau khi bà Hàn Quán Trưởng mất, con trai của Bà lấy lại tòa nhà. Những người ở đó không được ở nữa. Tôi bắt đầu bôn ba khắp nơi trên thế giới, mở rộng tâm lượng làm lợi ích cho nhiều người. Tôi tri ân con trai của bà Hàn Quán Trưởng là Cao Quý Dân, nhờ ông mà tôi bôn ba khắp nơi trên thế giới, không dính mắc vướng bận ở thư viện Hoa Tạng. Tôi chân thật được lợi ích**”. Trong sự khó khăn, trong sự chướng ngại, Hòa thượng chỉ khởi tâm tri ân.

Thầy nếu không bị trận bệnh nặng thì Thầy không thể rời khỏi phòng dịch thuật. Nhờ trận bệnh nặng đó mà Thầy bắt đầu đi bôn ba khắp nơi, giúp mọi người biết đến pháp môn Tịnh Độ, biết đến luân lý đạo đức, biết đến những buổi lễ tri ân Cha Mẹ. Thầy đã dịch hơn 3000 giờ, trên 1000 đĩa giảng của Hòa thượng. Thầy toàn gõ bằng ký tự viết tắt, gõ rất nhanh để tăng nhanh tốc độ dịch thuật. Giờ đây hai bàn tay của Thầy không thể đánh máy, chỉ cần gõ 5 phút thì cơ thể liền suy sụp. Một số bài giảng, ví dụ bộ “**Kinh Hoa Nghiêm Áo Chũ**” đang được Thầy dịch dang dở vẫn chưa hoàn thành. Thầy đã hoàn toàn bị “**tước quyền thi đấu**”. Âu cũng là nhân duyên. Cái tay không đánh máy được thì còn cái miệng. Chúng ta đã có 600 đề tài, đã đi được nửa đoạn đường dài. Chúng ta không dễ gì sống trong thế giới biết ơn. Chúng ta ngày ngày sống trong thế giới u phiền, oán giận, trách móc.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!